

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy, v právní věci žalobce **L. K.**, bytem X, zastoupeného Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Milešovská 6, proti žalovanému **Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2017, č. j. MSMT-7086/2015-3, **ve věci uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 6. 1. 2017, č. j. MSMT-7086/2015-3, **se z r u š u j e .**

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Barbory Kubinové, advokátky se sídlem v Praze 3, Milešovská 6.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce dne 12. 1. 2015 požádal Univerzitu Palackého v Olomouci o uznání jeho zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice získaného v oboru Právo, kterého měl dosáhnout na Nestátním vzdělávacím zařízení vysokoškolského vzdělávání „Moskevském institutu podnikatelství a práva“, jenž má sídlo v Moskvě, Ruská federace. K dokladům připojil kopie úředně ověřených kopií diplomu a přílohy k diplomu spolu s jejich úředním překladem do českého jazyka. Univerzita Palackého v Olomouci (dále jen „UP“) dne 26. 1. 2015 usnesením č. j. UPOL-8929/9410 rozhodla o zastavení řízení o žádosti žalobce z důvodu překážky litispendence [ustanovení § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)], neboť žalobce podal současně žádost Západočeské univerzity v Plzni, Univerzity Karlově v Praze a Masarykově univerzity v Brně. Žalobce se proti rozhodnutí UP odvolal, přičemž žalovaný potvrdil rozhodnutí UP již svým rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015, č. j. MSMT-7086/2015-1 (dále jen „rozhodnutí žalovaného první v pořadí“), které však bylo následně zrušeno rozsudkem nadepsaného soudu ze dne 8. 9. 2016, č. j. 65 A 28/2015-49 (dále jen „původní rozsudek“). Žalovaný proto vydal nové rozhodnutí ze dne 6. 1. 2017, č. j. MSMT-7086/2015-3 (dále jen „rozhodnutí žalovaného druhé v pořadí“), jímž opětovně zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí UP.

Nyní podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného druhého v pořadí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení UP ze dne 26. 1. 2015, č. j. UPOL-8929/9410.

V mezidobí byl na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 As 304/2016-58 (všechny uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), zrušen původní rozsudek, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného první v pořadí. Z tohoto důvodu nadepsaný soud znovu původní věc vedenou pod sp. zn. 65 A 28/2015 projednal, přičemž, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, žalobu proti rozhodnutí žalovaného první v pořadí rozsudkem ze dne 23. 5. 2017 zamítl, čímž došlo k „obživnutí“ rozhodnutí žalovaného prvního v pořadí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž z důvodů vyložených níže byl nucen odchýlit se od zásady vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i od jinak nepominutelné zásady kasační (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru o nutnosti zrušit napadené rozhodnutí bez dalšího.

Jak je vyloženo již výše, předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí žalovaného, jež bylo vydáno v totožné věci jako druhé v pořadí, přičemž v důsledku výše uvedeného procesního postupu v současné chvíli vedle sebe existují dvě pravomocná rozhodnutí žalovaného o jednom odvolání žalobce proti jednomu rozhodnutí UP. Takový stav věci je však nežádoucí, soud se proto jako první zabýval otázkou možného řešení nastalé situace.

Uvedený stav věci je nežádoucí pro rozpor s principem non bis in idem. Jakkoli se jedná o ústavní princip výslovně zakotvený pouze pro oblast trestní, judikaturou Nejvyššího správního soudu byl tento princip, jež je obecně chápán jako zákaz dvojího projednání téže věci, označen za stěžejní princip správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 A 614/2002-36). Uvedený princip tedy brání tomu, aby v jedné a téže věci mohlo být rozhodováno vícekrát, proto je nutno zhojit stav, jež tomuto principu odporuje, přičemž z logiky věci vyplývá, že toho lze dosáhnout pouze odstraněním jednoho ze dvou totožných pravomocných rozhodnutí žalovaného.

Uvedenou procesní situací se již zabýval i Nejvyšší správní soud, jež v rozsudku ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41, označil za prioritní způsob řešení odstranění v pořadí druhého rozhodnutí příslušným správním orgánem v přezkumném řízení, kdy jako nesoulad s právními předpisy je třeba označit rozpor s principem non bis in idem.

V případě, kdy není přistoupeno ke zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení, musí uvedenou situaci vyřešit správní soud. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku citovaném v předchozím odstavci: „[v] zájmu vyřešení kolize v pořadí druhého správního rozhodnutí s principem non bis in idem, popř. s principem res iudicata, přitom nelze než postupovat tak, že zásada vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jakkoliv je jinak zásadou v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu stěžejní, ustoupí těmto vůdčím principům. (...) Situace po oživení prvního z více správních rozhodnutí vydaných v téže věci je natolik specifická, že si žádá i odklon od jinak nepominutelné zásady kasační (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Zrušením napadeného (tj. později vydaného) rozhodnutí je totiž sledováno jen a pouze jeho odstranění pro kolizi s non bis in idem. Vzhledem k tomu, že ve věci již bylo vydáno správní rozhodnutí, které je pravomocné, závazné a vyvolává právní účinky, odpadá nezbytnost vést další řízení za účelem vydání nového, zákonného rozhodnutí.“

Krajský soud vycházel z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, přičemž dospěl k závěru, že nezbyvá než zrušit žalobou napadené rozhodnutí žalovaného druhé v pořadí pro rozpor s principem non bis in idem soudem, neboť z vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že žalovaný nemá v úmyslu zahajovat přezkumné řízení a zrušit předmětné rozhodnutí v přezkumném řízení.

Z uvedeného důvodu krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí je rušeno pouze pro rozpor s principem non bis in idem, tedy z důvodu, že ve věci již existuje pravomocné rozhodnutí žalovaného první v pořadí, odpadá nutnost konání dalšího řízení ve věci. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí bez dalšího a věc již nevracel žalovanému k dalšímu řízení.

Při posuzování otázky náhrady nákladů krajský soud taktéž vycházel z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41, dle kterého i přes správný zákonný postup žalovaného je na vzniklou situaci nutno pohlížet tak, že její příčiny spočívají jednak v absenci legislativního řešení nastalé situace, jakož i v nezákonném původním rozsudku, jež

byl následně zrušen, tedy jde o příčiny související s činností orgánů veřejné moci. Stejně tak je nutno přihlídnout k tomu, že žalobce byl v řízení úspěšný, neboť se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, čehož také dosáhl. Za těchto okolností krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu shledal, že procesně úspěšnému žalobci by mělo být přiznáno právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek		3.000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem		
α)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH / / úkon při těchto úkonech právní služby:		
1)	příprava a převzetí věci	§ 7, § 11,	
2)	sepis žaloby	§ 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb	6.200 Kč
β)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při 2 úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ)	DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)		1.428 Kč
Celkem			11.228 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Olomouci dne 13. června 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu